

Daniels bok – nummer etthundraåttiotre

Den eviga grunden: Kristus i den profetiska historien och den troendes tro

Jeff Pippenger

2024-04-13

Den ”sanning som Petrus hade bekant är den troendes tros grundval. Den är det som Kristus själv har förklarat vara evigt liv.” Denna ”sanning” identifierade två aspekter av Kristus. Den första var att Kristus är ett inslag i den profetiska historien. De vägmärken som representerar den profetiska historiens händelser representerar Kristus. Hans förbindelse med händelserna identifierar de profetiska vägmärkenas helighet och ger logiken till att syster White så ofta säger att vi måste bevara vägmärkena, ty dessa vägmärken representerar Jesus Kristus. Det vägmärke som representerade prövningstemat på Kristi tid var hans dop, och det stod i linje med andra händelser i de heliga reformlinjerna, utmärkta genom ett gudomligt symbols nedstigande.

I Moses reformlinje steg Gudomen ned och tog sin boning i en brinnande buske, en symbol för Skaparen förenad med skapelsen. I reformlinjen vid slutet av de sjuttio åren steg Mikael ned för att ge Cyrus kraft att gå vidare med det första dekretet, och samtidigt förvandlades Daniel till Kristi avbild. I Kristi reformlinje steg den Helige Ande ned i en dues gestalt för att smörja Guds Son, symbolen för Gudomen förenad med mänskligheten. I milleriternas historia var ängeln som steg ned den 11 augusti 1840 ”ingen mindre än Jesus Kristus”, som steg ned med en liten bok som skulle ätas, och Han var den lilla boken. Där visade Han att föreningen av Gudom med mänsklighet fullbordas genom att äta och dricka den himmelska Brödets kött och blod.

Den heliga historien är helig därför att den förkroppsligas genom Kristi närvaro. Förutsägelserna i Guds ord som identifierar framtida händelser är Jesus Kristus, ty han är ”Ordet”. När dessa förutsägelser uppfylls i historien, utgör händelserna uppfyllelsen av hans ord, och hans Ord är sanning. Det är hans Ord som framlägger förutsägelsen, och det är hans Ord som uppfylls när händelsen inträffar, så att det både i början och i slutet är Jesus Kristus, ty han är Alfa och Omega. Därför identifierade Petrus, när han förkunnade att Jesus var Kristus, den levande Gudens Son, ett vägmärke som var Jesus Kristus och ett vägmärke som når sin fullkomliga uppfyllelse i de sista dagarna. Den 11 september 2001 var Kristi fullkomliga uppfyllelse.

Att förkasta den profetiska uppfyllelsen av den 11 september 2001 är att förkasta Kristus, den levande Gudens Son. Den sanningen, uttryckt av Petrus, var ”den troendes trons grundval”, och den 11 september 2001 ledde Kristus sitt folk i den sista tiden tillbaka till Jeremias ”gamla stigar”, vilka representerar ”grundvalarna” för rörelsen kring den första och den tredje ängels budskap. Petrus representerade de etthundrafyrtiofyra tusen, som beseglas under den period då de fyra änglarna håller tillbaka de fyra vindarna. Beseglingstiden är en bestämd profetisk tidsperiod, som börjar den 11 september 2001 och slutar vid den snart kommande söndagslagen. Jesus illustrerar alltid slutet på en sak med början på en sak.

I början av beseglingstiden steg ängeln i Uppenbarelsboken arton ned, liksom den Helige Ande vid dopet, och den ängeln var ”ingen mindre än Jesus Kristus”, ty ängeln som steg ned för att upplysa jorden med sin härlighet i milleritrörelsens historia var ”ingen mindre än Jesus Kristus”. Vid den snart kommande söndagslagen stiger ”ingen mindre än Jesus Kristus” åter ned och framlägger det andra av de två budskapen i Uppenbarelsboken arton, när han kallar sin andra hjord ut ur Babylon. I mitten av beseglingstidens period steg en ängel ned, liksom den andre ängeln steg ned den 19 april 1844, vid milleritrörelsens första besvikelse.

Mellan den andre ängeln ankomst och den tredje ängeln ankomst den 22 oktober 1844 sändes många änglar för att ge den andre ängeln ökad kraft, när budskapet om midnattsropet anlände. Med hänvisning till den historiska tid då dessa änglar framträdde i milleritrörelsens historia underrättar syster White oss om att de som förkastade dessa budskap hade korsfäst Kristus lika visst som judarna korsfäste Kristus.

”Jag såg att liksom judarna korsfäste Jesus, så hade de namnkristna kyrkorna korsfäst dessa budskap, och därför har de ingen kunskap om vägen in i det allra heligaste, och de kan inte dra nytta av Jesu förbön där.” Early Writings, 261.

Budskapen som änglarna representerar, när de förkastas, representerar Kristi korsfästelse, ty Han förkroppsligar budskapen och deras historiska uppfyllelse. Den 18 juli 2020 steg ”ingen mindre än Jesus Kristus” ned och markerade den första besvikelsen och början på väntetiden. Slagen på gatorna skulle de döda torra benen hos Hans folk i den sista tiden väckas genom att höra den enda röst som kan föra människor tillbaka till livet.

Sannerligen, sannerligen säger jag er: Den stund kommer, och är nu, då de döda skall höra Guds Sons röst, och de som hör skall leva. Ty såsom Fadern har liv i sig själv, så har han givit också Sonen att ha liv i sig själv. Och han har givit honom makt att hålla dom, därför att han är Människosonen. Förundra er inte över detta; ty den stund kommer, då alla som är i gravarna skall höra hans röst och träda fram: de som har gjort gott till livets uppståndelse, och de som har gjort ont till domens uppståndelse. Johannes 5:25–29.

I juli 2023 kallade Hans röst de döda, torra benen till liv, och Alfa och Omega upprepade därefter början av beseglingstiden, ty juli 2023 markerar avslutningsperioden av beseglingstiden. Hans folk kallades då åter tillbaka till Jeremias gamla stigar, till grunderna i den milleritiska historien. Det grundläggande budskapet vid milleriternas början och slut var den milleritiska historiens första och sista budskap, vilket var ”de sju tiderna” i Tredje Mosebokens tjugosjätte kapitel.

I juli 2023 blev Guds folk i den yttersta tiden åter befallt att ta den lilla boken och äta den. När de åter den lilla boken provas de sedan för att se om de vill erkänna budskapet om det tredje ve i Uppenbarelsbokens nionde kapitel (tidenderna från östern) och budskapet i Daniels elfte kapitel (tidenderna från norr). Prövningsprocessen leder dem till verserna tretton till femton i Daniels elfte kapitel, vilka är slaget vid Panium, vilket är Caesarea Filippi och vilket är midnattsropets budskap, där de två klasserna som har hört hans röst uppenbaras, den ena klassen ”som har gjort gott till livets uppståndelse, och de som har gjort ont till domens uppståndelse.”

Det finns tre röster under de etthundrafyrtiofyrtusens beseglingstid, och de är alla rösten av ”ingen mindre person än Jesus Kristus”. Den första rösten i Uppenbarelseboken arton ljud när de stora byggnaderna i New York City fälldes av en beröring från Gud. Den andra rösten är ärkeängeln Mikaels röst, som kallar de döda ut ur deras gravar. Den tredje rösten är den andra rösten i Uppenbarelseboken kapitel arton, som kallar hans andra hjord ut ur Babylon i stunden för den ”stora jordbävningen” i Uppenbarelseboken kapitel elva. Den fullkomliga uppfyllelsen av Petrus bekännelse i Caesarea Filippi sker när Kristus leder sitt folk i den sista tiden till ”den del av Daniels profetia som rör de sista dagarna”.

Panium i vers tretton till femton i Daniel elva är den ”del” av Daniels profetia som förseglades och som identifierar Midnattsropets budskap. Panium är lägermötet i Exeter i augusti 1844; det är en historia som uppfylls under Donald Trumps andra mandatperiod, och det är det profetiska budskap som inpräglar Guds sigill på de etthundrafyrtiofyra tusens pannor. De verser som vi nu studerar är mycket helig mark.

”Den sanning som Petrus hade bekänt är den troendes tros grundval. Det är detta som Kristus själv har förklarat vara evigt liv. Men innehavet av denna kunskap gav ingen grund för självförhärligande. Inte genom någon egen visdom eller godhet hade den uppenbarats för Petrus. Aldrig kan människan av sig själv nå fram till kunskap om det gudomliga. ”Den är högre än himmelen; vad kan du göra? djupare än dödsriket; vad kan du veta?” Job 11:8. Endast barnskapets Ande kan uppenbara för oss Guds djupa ting, vilka ”öga icke har sett och öra icke hört, och som icke har uppstigit i människohjärtat”. ”Ty för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande; ty Anden utforskar allt, också Guds djup.” 1 Korintherbrevet 2:9, 10. ”Herrens hemlighet är hos dem som fruktar honom”, och det förhållandet att Petrus urskilde Kristi härlighet var ett bevis på att han hade blivit ”undervisad av Gud”. Psalm 25:14; Johannes 6:45. Ja, sannerligen, ”salig är du, Simon Bar-Jona; ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig.”

”Jesus fortsatte: ’Jag säger dig också: Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga Min församling, och helvetets portar skall inte få makt över den.’ Ordet Petrus betecknar en sten — en rullande sten. Petrus var inte den klippa på vilken församlingen grundades. Helvetets portar fick makt över honom när han förnekade sin Herre med förbannelser och eder. Församlingen var byggd på En mot vilken helvetets portar inte kunde få makt.” Messias, 413

Det budskap som Kristus frambar för sina lärjungar i Caesarea Filippi var och är midnattsropets budskap, och det är placerat inom ramen för ett andligt krig mellan den grekiske guden Pan, vars tempel kallades ”helvetets portar”, och jorddjurets två avfälliga horn. Makkabéerna var Guds avfälliga folk, som bekände sig vara försvarare av Guds kyrka, medan de förde krig mot grekernas religion. De identifierade sig själva som både de religiösa och de politiska ledarna. De representerar den avfälliga protestantismen hos dessa fallna kyrkor, vilka tillsammans med Förenta staternas regering nu håller på att forma vilddjurets avbild och för krig mot globalisternas religion av woke-ism och Moder Jord. De avfälliga hornen segrar i sin kamp mot globalismens religiösa och politiska element, och samtidigt renas det sanna protestantiska hornet genom avlägsnandet av de sista kvarlevorna av de dåraktiga jungfrurna, innan det upphöjs som ett baner vid den ”stora

jordbävningen” i den snart kommande söndagslagen.

Den del av profetian i Daniels bok som avser de sista dagarna, vilken också är Jesu Kristi uppenbarelse och budskapet i midnattsropet, öppnas av Lejonet av Juda stam i Caesarea Filippi, som är Panium. Den öppnas mitt i krigföringen mellan det ateistiska vilddjuret från avgrunden och republikens horn, som började uppvigla detta vilddjur år 2015, och mot protestantismens äkta horn, som nu återuppväcks som en mäktig här.

Den sanning som Petrus bekände representerar vägmärket den 11 september 2001, och också att Kristus är den levande Gudens Son. Sanningen om det som representeras av att Jesus är Guds Son är en prövande sanning, lika visst som frågan om huruvida Jesus var Messias eller inte var det på Petrus' dagar. Förkunnelsen att Jesus är Guds Son representerar allt som hade blivit uppenbart om vem Sonen är. Den representerar inte endast att Han var Guds Son, utan också att Han var Människosonen. Det är sanningen om gudomlighetens inkarnation i mänskligheten, vilket är just det verk som fullbordas under de hundra fyrtiofyra tusens beseglingstid. Sanningen om ”inkarnationen” är sanningen vid slutet som förebildades av sanningen om ”sabbaten” i begynnelsen.

Den 22 oktober 1844 markerade den tredje ängeln ankomst. När en ängel anländer öppnas en särskild sanning, anpassad för den period då sanningen förseglas upp, av Lejonet av Juda stam, och denna sanning prövar sedan den generation i vilken den öppnas. Den 22 oktober 1844 uppenbarades de sanningar som var förbundna med Kristi verk, han som plötsligt kom till det tempel som han hade uppbyggt under de fyrtiosex åren från 1798 till 1844. Kristi domsverk, Guds lag, hans roll som Överstepräst, frågan om vilddjurets märke och beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen blev alla uppenbarade. Syster White visades att det bland dessa sanningar fanns en sanning som Alfa och Omega framhöll i ett särskilt ljus.

”Jag förundrades när jag såg det fjärde budet mitt i själva centrum av de tio föreskrifterna, med en mild ljusgloria som omgav det. Ängeln sade: 'Det är det enda av de tio som anger den levande Guden, som skapade himlarna och jorden och allt som är däri. När jordens grundvalar lades, då lades också sabbatens grundval.'” Testimonies, volym 1, 75.

Beseglingstiden för de etthundrafyrtiofyra tusen hade kommit, men den skulle fördröjas genom upproret år 1863. Den 11 september 2001 började beseglingsprocessen, när Kristus, framställd såsom den mäktige ängeln i Uppenbarelsébokens artonde kapitel, steg ned med en fördold bok i sin hand, som Guds folk i de sista dagarna skulle äta. Alfa och Omega åskådliggör alltid slutet genom början, så i de sista dagarna fanns det ännu en sanning som sattes i ett särskilt ljus, och den var direkt förbunden med sabbatssanningen, vilken framhävdes första gången Kristus försökte besegla de etthundrafyrtiofyra tusen.

”Tiden har kommit för Daniel att träda fram i sin lott. Tiden har kommit för att det ljus som gavs honom skall gå ut till världen som aldrig förr. Om de för vilka Herren har gjort så mycket vandrar i ljuset, skall deras kunskap om Kristus och de profetior som rör Honom i hög grad förökas, när de närmar sig slutet av denna jordens historia.

”De som har gemenskap med Gud vandrar i Rättfärdighetens sols ljus. De vanäras inte sin Återlösare genom att fördärva sin väg inför Gud. Himmelskt ljus lyser över dem. De är av oändligt värde i Guds ögon, ty de är ett med Kristus. För dem är Guds ord av överträffande skönhet och ljuvlighet. De ser dess betydelse. Sanningen uppenbaras för dem. Läran om inkarnationen är höljd i ett milt sken. De ser att Skriften är nyckeln som upplåser alla mysterier och löser alla svårigheter. De som inte har varit villiga att ta emot ljuset och vandra i ljuset kommer inte att kunna förstå gudaktighetens hemlighet, men de som inte har tvekat att ta upp korset och följa Jesus kommer att se ljus i Guds ljus.” Manuscript Releases, nr 21, 406, 407.

Läran om inkarnationen är sanningen att gudomlighet förenad med mänsklighet inte syndar, och tecknet på dem som i de sista dagarna har nått den erfarenheten är sabbaten.

Dessutom gav jag dem mina sabbater till ett tecken mellan mig och dem, för att de skulle veta att jag är Herren som helgar dem. Hesekiel 20:12.

De etthundrafyrtiofyra tusen blir beseglade för evigheten, och beseglingsprocessen utpekar en kort tidsperiod i slutet av beseglingsprocessen, alldeles före söndagslagen, då sigillet inpräglas. Under denna korta tidsperiod förenas gudomligheten med mänskligheten, för alltid.

”Vad gör ni, bröder, i det stora förberedelseverket? De som förenar sig med världen tar emot den världsliga prägeln och förbereder sig för vilddjurets märke. De som misstror sig själva, som ödmjukar sig inför Gud och renar sina själar genom lydnad för sanningen, dessa tar emot den himmelska prägeln och förbereder sig för Guds insegel på sina pannor. När påbudet går ut och stämpeln anbringas, skall deras karaktär förbli ren och fläckfri i evighet.

”Nu är tiden att förbereda sig. Guds sigill kommer aldrig att sättas på pannan hos en oren man eller kvinna. Det kommer aldrig att sättas på pannan hos den äregirige, världsälskande mannen eller kvinnan. Det kommer aldrig att sättas på pannan hos män eller kvinnor med falska tungor eller svekfulla hjärtan. Alla som tar emot sigillet måste vara utan fläck inför Gud — kandidater för himlen. Gå framåt, mina bröder och systrar. Jag kan endast skriva kortfattat om dessa punkter vid denna tid, endast fästa er uppmärksamhet på nödvändigheten av förberedelse. Forska själva i Skrifterna, så att ni kan förstå den fruktansvärda allvaret i den nuvarande stunden.” Testimonies, band 5, s. 216.

Det föregående stycket skulle kunna antyda att inseglet anbringas vid söndagslagen, men så är inte fallet. Sister White är tydlig med att söndagslagen är en stor kris, och hon lär också klart att karaktären uppenbaras i en kris, men aldrig utvecklas i en kris. Inseglet anbringas vid söndagslagen i den meningen att det då blir synligt, ty de som då har inseglet upphöjs såsom ett baner. Inseglet anbringas under en kort tidsperiod, strax innan nådatiden avslutas, och för sabbatshållare avslutas nådatiden vid söndagslagen. Beseglingen började den 11 september 2001, och ingen mottog då Guds sigill, ty såsom illustreras av tidsperioden efter den 22 oktober 1844 skulle det först komma en prövningsprocess.

I varje reformationsrörelse, när den gudomliga symbolen stiger ned för att ge kraft åt det budskap som blev upplöst vid ändens tid, inleds en prövningsprocess. När Mikael steg ned för att ge Kores kraft att gå vidare med det första dekretet, sattes judarna därefter på prov i frågan om huruvida de

skulle lämna det hem där de hade bott under de föregående sjuttio åren och återvända till en ödelagd stad och återuppbygga den. När den Helige Ande steg ned vid Kristi dop, sattes judarna på prov i frågan om Messias. När den väldige ängeln i Uppenbarelseboken tio steg ned den 11 augusti 1840, sattes den generationen på prov i frågan om huruvida de skulle äta den lilla bokrullen och allt som den lilla bokrullen representerade.

En provotid började den 11 augusti 1840 och frambragte två klasser av tillbedjare, och den klass som följde Lammet in i det Allraheligaste var kandidater att vara bland de etthundrafyrtiofyra tusen. Det slutliga provet för den generationen, som inte bestod provotiden, började med ankomsten av ökat ljus över de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex. Från 1856 till 1863 utmärkte det laodiceiska budskapet en avslutande tidsperiod inom den tidsperiod som började med den tredje ängels ankomst den 22 oktober 1844. Den tidsperioden återges i verserna tretton till femton i Daniel kapitel elva.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Denne var i begynnelsen hos Gud. Allt blev till genom honom, och utan honom blev inte något till av det som är till. I honom var liv, och livet var människornas ljus. Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret grep det inte.” ”Och Ordet blev kött och bodde bland oss, (och vi såg hans härlighet, en härlighet såsom den Enfödde har av Fadern,) full av nåd och sanning” (Joh. 1:1–5, 14).

”Detta kapitel framställer Kristi verks karaktär och betydelse. Såsom en som förstår sitt ämne tillskriver Johannes Kristus all makt och talar om Hans storhet och majestät. Han låter gudomliga strålar av dyrbar sanning bryta fram såsom ljus från solen. Han framställer Kristus som den ende Medlaren mellan Gud och mänskligheten.

”Läran om Kristi människoblivande i mänskligt kött är ett mysterium, ”det mysterium som har varit dolt från evigheter och från släktled” (Kolosserbrevet 1:26). Det är gudsfruktans stora och djupa mysterium. ”Ordet blev kött och bodde bland oss” (Johannes 1:14). Kristus tog på sig mänsklig natur, en natur som var underlägsen hans himmelska natur. Ingenting visar så tydligt Guds underbara nedlåtelse som detta. Han ”älskade världen så, att han utgav sin enfödde Son” (Johannes 3:16). Johannes framställer detta underbara ämne med sådan enkelhet att alla kan fatta de tankar som läggs fram och bli upplysta.

”Kristus låtsades inte anta mänsklig natur; han antog den verkligheten. Han ägde i verkligheten mänsklig natur. ’Då nu barnen är delaktiga av kött och blod, blev också han på liknande sätt delaktig därav’ (Hebreerbrevet 2:14). Han var Marias son; han var av Davids säd efter mänsklig härstamning. Han förklaras vara en människa, ja, människan Kristus Jesus. ’Denne man’, skriver Paulus, ’har ansetts värdig större härlighet än Mose, eftersom den som har byggt huset har större ära än huset’ (Hebreerbrevet 3:3).”

”Men medan Guds ord talar om Kristi mänsklighet när Han var här på jorden, talar det också klart och bestämt om Hans preexistens. Ordet existerade som ett gudomligt väsen, såsom Guds evige Son, i förening och enhet med sin Fader. Från evighet var Han förbundets Medlare, den i vilken jordens alla folk, både judar och hedningar, om de tog emot Honom, skulle bli

välsignade. 'Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud' (Joh. 1:1). Innan människor eller änglar skapades, var Ordet hos Gud och var Gud."

Världen blev till genom honom, "och utan honom blev inte något till av det som är till" (Joh. 1:3). Om Kristus har skapat allting, existerade han före allting. De ord som har uttalats om detta är så avgörande att ingen behöver lämnas i tvivel. Kristus var Gud i sitt väsen, och i den högsta meningen. Han var hos Gud från all evighet, Gud över allting, välsignad i evighet.

"Herren Jesus Kristus, Guds gudomlige Son, existerade från evighet, en särskild person, och ändå ett med Fadern. Han var himlens överträffande härlighet. Han var de himmelska intelligensernas befälhavare, och änglarnas tillbedjande hyllning mottogs av honom som hans rätt. Detta var inget rövande från Gud. 'Herren ägde mig vid begynnelsen av sin väg', förklarar han, 'före sina verk i forntiden. Från evighet blev jag insatt, från begynnelsen, innan jorden var till. När djupen ännu inte fanns, blev jag framfödd, när det ännu inte fanns källor rika på vatten. Innan bergen blev fästa, före höjderna blev jag framfödd, medan han ännu inte hade gjort jorden eller fälten eller den högsta delen av världens stoft. När han beredde himlarna, var jag där; när han drog en krets över djupets yta' (Ordspråksboken 8:22–27)."

"Det finns ljus och härlighet i sanningen att Kristus var ett med Fadern innan världens grund blev lagd. Detta är det ljus som lyser på en mörk plats och gör den strålande av gudomlig, ursprunglig härlighet. Denna sanning, i sig själv oändligt hemlighetsfull, förklarar andra hemlighetsfulla och annars oförklarliga sanningar, medan den själv är innesluten i ett ljus som ingen kan nalkas och som är ofattbart." Selected Messages, bok 1, 246–248.